

Tror kristna och muslimer på samma Gud?

Denna fråga var främmande och överflödig för både kristna och sekulariserade svenskar för 30-40 år sedan. Man hade ingen större anledning att fundera över en sådan frågeställning. Men i en allt mer krympande värld, och i takt med de många flyktingar som kommer till vårt land av vilka de flesta är muslimer, är det inte ovanligt idag att man tror att det är samma gud som tillbeds i kyrkor och moskéer. Att sekulariserade kristna och icke troende människor kan ha en sådan uppfattning är inte förvånande. Desto allvarligare är det att den verkar utbreda sig bland kristna i allmänhet, och hos pastorer och präster i synnerhet.

Biskopar, präster och pastorer tror att kristna och muslimer har samma Gud

Enligt en nyligen gjord enkät i tidningen Dagen anser nästa hälften av prästerna att "kristna och muslimer vandrar mot samma Gud". Flera biskopar, med Ärkebiskop Antje Jackelén i spetsen, inte bar tror så utan argumenterar också flitigt för en sådan troshållning. Dock är det inte bara i Svenska kyrkan man har denna uppfattning. Det finns även frikyrkokristna som menar att muslimer, judar och kristna ber till samma gud utifrån en monoteistisk hållning, övertygelsen att det bara finns en Gud. De som argumenterar för att man inte tillber samma gud är då monolatrister, sådana som tror att det finns flera gudar. Detta argument verkar bestickande då det antyder att kristna, som tror på Bibelns Gud, som uppenbar sig i tre personer, (Fadern, Sonen och den helige Anden) dyrkar flera gudar. Det skulle betyda att större delen av svensk kristenhet, som stämmer in i den apostoliska trosbekännelsen, skulle vara avgudadyrkare. Så är det givetvis inte vad gäller just denna fråga! Det är tvärt om så, att Bibelns Gud (hebreiska Elohim= ett pluralord), som är Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, är **en /enda/** (hebreiska *echad* = ett pluralord) men verkar i tre likvärdiga, åtskiljda personer. (Se 5 Mos. 6:4; 1 Mos. 2:26; 3:22; Jes. 6:8; Sak. 14:9; Matt. 3:16-17; Joh.1:1-4, 14-18).

Frågan kan tyckas enkel att svara på mot bakgrund av hur det ser ut i länder där islam dominerar och som styrs av muslimska ledare i enlighet med sharialagar. Men när vi möter muslimer här hemma, som (de flesta) anpassar sig efter vårt västerländska, demokratiska samhälle, då kanske svaret inte är så tvärsäkert. Eller?

Observera dock att påståendet, att vi tror på samma gud kommer från kristna, aldrig från muslimer. Det är tvärt om så att i muslimska länder, där även kristna använder namnet Allah, förbjuds kristna att använda detta namn på Gud. I Mellanöstern använder både judar och kristna gudsnamnet Allah-al-'ab (arabiska = Fader Gud), för att skilja sig från hur muslimer använder gudsnamnet.

En bakgrund till islams religion finner vi i Abrahams liv

Den muslimska trosbekännelsen lyder, "det finns ingen Gud utom Allah, och Muhammed är hans profet". Allah är ett arabiskt namn på Gud och går tillbaka till förhistorisk tid. Muhammeds förfäder dyrkade många stamgudar (365 stycken!) av vilka en kallades Allah. Det var i denna miljö, där avgudadyrkan förekom, som Abram levde cirka 2 000 år f.Kr. (1 Mos. 11:27-32). Gud kallade ut honom från denna miljö och sände honom till Kanaans land för att bli stamfader för det hebreiska folket vars Gud är Jahve = Herren. Eftersom Jahve är en Gud som verkar genom under gav han ett löfte till Abram att han skulle få en son, men först när han var 100 år. Det kunde hans hustru Sara inte vänta på och bad därför att Abram skulle ta hennes tjänstekvinna Hagar till hustru för att få barn med henne. Herrens ängel gav Hagar löftet att hon skulle föda en son som skulle heta Ismael. "*Hans ska vara som en vildåsna. Hans hand ska vara mot alla och allas hand mot honom.*" sa ängeln. (1 Mos.16:1-15). Han blir stamfader till arabiska folkgrupper bland vilka islam senare får ett starkt fäste.

Islam som religion började ta form genom Muhammeds predikningar i Arabien i början av 600-talet e.Kr. Och han valde Allah bland alla förfädernas stamgudar man skulle tillbe som den ende Guden. Vid 40 års ålder fick Muhammed en uppenbarelse i Mecka efter att ha fastat en månad (ramadan). Ärkeängeln Gabriel dikterade ett budskap ord för ord till Muhammed som han skrev ned på arabiska (sura 26:192-199) mellan år 610 - 622. Så kom Koranen till (al-Qur'ân al-Karîm, "den ädla recitationen") och den var en exakt kopia av Allahs eviga ord i himlen. (sura 43:3). Koranen kan/får inte översättas, den ska bara förklaras av imamerna = prästerna. (sura 56:76-78). En del i Koranen är taget från Bibeln, men islam menar att den är ofullständig och behäftad med fel, därför gavs Koranen till Muhammed som Allahs fullkomliga uppenbarelse.

Stor skillnad hur Gud uppfattas och dyrkas i olika religioner

Då måste vi ställa frågan – hur uppenbarar sig Gud i olika religioner? I läroböcker och uppslagsverk beskrivs kristendom, islam och judendom som bokens religioner, vilket kan vara en legitim orsak till att tro att det är samma gud som dyrkas. Men är det verkligen så? För en pånyttfödd, bibeltroende kristen är tron på Gud inte en religion utan en personlig kärleksrelation genom tron på Jesus som Guds son och Frälsare. Gud och den

kristne har gemenskap genom den helige Ande. I Nya testamentet är Gud en Fader som älskar alla människor och vill rädda dem till evigt liv, men som också ska döma alla på ett rättvist sätt. För juden uppenbarar han sig i Gamla testamentet som Jahve = Herren, den som älskar den rättrogne juden och den som rättvist ska döma alla människor efter hennes gärningar. Det är en kärleksfull relation med Jahve, som uppehålls genom lydnad för Mose lag (Toran) och Gamla testamentets skrifter. För muslimen uppenbara han sig i Koranen som Allah, som älskar den rättrogne muslimen och hatar den otrogne, d.v.s. den som inte är muslim. (sura 16:23). Även om Allah bekänns som den ende guden beskrivs hans väsen med 99 namn. (sura 59:22-24). Att lämna islam eller konvertera kan straffas med döden. Ordet islam betyder underkastelse och varje muslim måste lyda de regler/bud som Allah påbjuder i Koranen. Islam är en lagreligion där begrepp som rättfärdighet, nåd och frälsning inte finns. Muslimen måste räkna med ödet och har ingen garanti att komma till himlen. Det är en avsevärd skillnad i dessa gudsuppenbarelser, särskilt i NT:s och Koranens beskrivning. Det kan omöjligt vara samma Gud som vi möter i dessa skrifter!

Bibelns Gud vill uppenbara sig för varje ärlig människa

När vi vill förstå om kristna och muslimer tror på samma gud måste det sägas något om hur människor upplever den gud man tror på. Här finns stora skillnader. Bibelns Gud är allvetande, känner och älskar varje människa. Han hör och vill svara på dennes ärliga bön om frälsning och hjälp i olika situationer. Många muslimer är besvikna på sin religion idag och söker därför efter något som kan ge dem inre tillfredsställelse. Gud hör naturligtvis även en jude eller en muslim som ber, och Han inte bara hör. Många är vittnesbörden bland muslimer om hur Gud uppenbarar sig genom Jesus i drömmar och syner. Och man upplever frälsning och därmed frid och ett nytt hopp.

Allah tycks inte ha samma öppna öra till alla människor och verkar inte lika villig att svara på deras böner? Han visar sig vara en nyckfull gud. Relationen mellan Allah och människan sker genom att hon håller förbundet, de fem pelarna - Vittnesbördet, Bönerna, Fastan, Allmosorna och Pilgrimsfärden till Mecka. Om människan håller sin del så uppfyller Allah sin del av förbundet.

Bibelns Gud har upprättat ett nådens förbund med människan där hon får ta emot frälsning/evigt liv genom tro på Jesu död och uppståndelse som ett ställföreträdande offer, utan att åberopa egna gärningar. Det är en avsevärd skillnad mellan kristen tro och islamsk tro i detta avseende. Bibelns Gud har sänt sin enfödde Son till världen för att rädda människan. (Joh. 3:16; Apg. 4:11,12). I islam är det en hädelse/synd att bekänna att Allah skulle ha en son. (sura 112:1-4; 17:111). Det finns inget ställföreträdande offer i islam som har sonat människans synd. **Detta är det starkaste argumentet för att det inte är samma gud som kristna och muslimer tror på.** Bibelns Gud är den som söker människan eftersom hon som syndare inte kan nå till Honom i egen kraft. (1 Mos. 3:9; Luk. 15:1-7). Koranens Allah söker inte efter människan eftersom hon inte är en syndare (hon är endast skapad svag) som behöver frälsas för att komma till himlen. En människa blir muslim genom att födas i en muslims familj (eller konvertera) och fostras till att lyda Allahs bud. Allahs efterföljare ska tro och göra goda gärningar.

Kristnas kallelse är att förkunna evangelium för alla folk

Det blir allt vanligare i kristna sammanhang att tala om Gud som den som är större och är bortom alla religioner och trosuppfattningar. Det går inte att placera in Gud i en box, säger man. Det ligger en viss sanning i det, men om det är en förklaring till att människor möter Gud i alla religioner, och att slutligen alla kommer till himlen, då blir det fel. Det är i den andan som Jackelén antog sitt biskopslöfte "Gud är större" vid sin installation som Ärkebiskop. Denna bekännelse ligger väldigt nära muslimernas bekännelse av Allah. Om detta är sant är Gud inte rättvis. Då har Han favoriter - de som redan här i livet får möjligheten att smaka Hans frid, glädje och kraft. Men Gud har inga favoriter!

Bibeln och Koranen skiljer sig väsentligt som helig skrift. I Bibeln finner man en historisk kontinuitet som är logisk. Genom att uppenbara sig för historiska människor närmar sig Gud det syndiga människorsläktet för att få tillbaka gemenskapen med dem. Han kallar på Abraham, Isak och Jakob från vilka ett Gudsfolk (Israel) växer fram, och som i förlängningen blir ett jordiskt sköte i den unga judiska flickan Maria som framföder Guds Son, Jesus Kristus. (Mark. 12:26,27; Joh. 4:22; Hebr. 5:8,9). En sådan historisk logik finns inte i Koranen. Visserligen nämns Maria, Jesus och några av profeterna men är då inte överensstämmande med vad Bibeln säger om dem. Man får intrycket av att Koranen tillkommit i ett speciellt syfte, att sätta ramar för ett visst religiöst beteende.

Varför har den självklara utgångspunkten för kristna bekännare genom alla tider, den att Jesus är enda frälsningsvägen genom vilken vi kan få kontakt med den ende sanne Guden (Joh.14:6), blivit så ifrågasatt i vår tid? En stor orsak är den historiskt-kritiska bibelforskningen som i mer än hundra år har sått tvivel på Bibelns historisitet genom att visa på felaktigheter man menar finns i texten. Man säger att Bibeln inte är

Guds ord utan bara **innehåller** Guds ord. Jesus har inte sagt orden i Joh.14:6, utan det är en efterkonstruktion av hans efterföljare. Därför kan det inte hävdas att Jesus menar vad han sagt eftersom det lagts i hans mun. Alltså kan Gud mycket väl ha andra frälsningsvägar, menar man.

Jesus gav lärjungarna ett uppdrag i missionsbefallningen och den gäller för alla Jesu lärjungar i alla tider. (Matt. 28:16-20). Uppdraget innebär att sprida det goda och glada budskapet om frälsning genom Jesus Kristus, han som är vägen, sanningen och livet, till alla människor oavsett nationalitet, religionstillhörighet eller social status. Den fruktansvärda terror som nu råder i Mellanöstern, som innebär att miljoner människor flyr från sina hem, sker inte av Guds vilja. Det är Satan och hans onda redskap som orsakar detta kaos. Samtidigt tror jag att Gud har en tanke med att muslimer nu kommer till Europa och Sverige. Vi är de mest sekulariserade i världen, och de senaste 30 åren har vi kristna inte gensvarat särskilt mycket på Guds kallelse att sprida evangelium till hela världen. Nu kommer dessa, som vi skulle ha gått till i deras hemländer, till oss och vi kommer inte undan vår kallelse längre. (Apg. 1:8). Låt oss därför med respekt för, och kärlek till alla människor leva ut vår kristna tro i ord och handling. Det gäller liv eller död för människor! (1 Joh. 5:11,12).

Claes-Göran Bergstrand. 16-03-24.